

[Aksel Larsen.]

langt mere uretfærdig end i skattelovgivningen, og hvis det ærede medlem hr. Foged også synes det, er vi enige, men ellers er vi kun delvis enige.

Da jeg nu er begyndt så langt henne i lovforslaget, så lad mig gå baglæns i det og tage lovforslagets § 4, der omhandler mulighed for fradrag af udgifter ved at rejse frem og tilbage mellem hjemmet og arbejdsstedet. Jeg tror, der må gøres noget her, men jeg er ikke sikker på, at den formulering, man har givet paragraffen, er rimelig eller retfærdig. Det forekommer mig, at bortset fra en enkelt eller et par enkelte undtagelser i dette land er det sådan, at de allerfleste lønarbejdere absolut ikke har eller kan have mere end 600 kr. i sådanne rejseudgifter. Det vil altså sige, at hvis man gennemfører paragraffen i den foreslåede formulering, kommer det de mere velstående til gode og ikke lønarbejderne. Hvis man endelig ville have en grænse ved de 600 kr., hvad jeg ikke skal opponere så meget imod, tror jeg, det ville være mere rimeligt, at man satte de 600 kr. som maksimum, så man har lov at trække fra indtil 600 kr. i stedet for som her, at man ikke har lov til at trække de første 600 kr. fra. Jeg henstiller dette til den højtærede finansministers og til udvalgets overvejelse.

Så er der § 3, der på en måde legaliserer en praksis, der har været anvendt hidtil. Den går ud på, at man i sin skattepligtige indkomst kan fradrage beløb, man har ydet i gaver til foreninger med almennyttige formål. Jeg kan godt se, at det er lidt uholdbart, at man hidtil blot har haft en praksis, og hvis man ønsker at opretholde den praksis, må den lovfæstes, og det kan formentlig bedst ske i ligningsloven. Jeg vil imidlertid advare imod at lovfæste den på den måde, det er foreslået i lovforslagets § 3.

Den hidtidige praksis har dog været sådan, at kun hvis man ydede bidrag til almennyttige formål, som ikke på nogen som helst måde kan gavne en person økonomisk, kunne man få lov til at trække det fra, og så skulle man have forpligtet sig til over en længere årrække fast at yde et sådant bidrag. Det var som sagt ikke lovfæstet, men det var praksis. Nu vil man lovfæste det i

den forstand, at hvis man blot et enkelt år yder bidrag til et sådant formål, til en forening eller noget lignende, kan man trække det fra. Det vil jeg advare imod, og jeg vil samtidig sige, at egentlig har jeg været betænkelig også ved den praksis, der har været fulgt, og jeg kan slet ikke lide, at man vil lovfæste denne praksis med den begrundelse, der står i bemærkningerne til lovforslaget.

Der står i bemærkningerne til lovforslagets § 3:

„Bestemmelsen tager sigte på at tilskynde skatteyderne til at yde gaver til foreninger og institutioner m. v., der har almenvælgørende eller almennyttige formål, idet ydelsen af sådanne gaver efterhånden må kunne medføre, at det offentliges tilskud til disse formål kan sættes ned.“

Det er altså en spekulation fra statskassens side, og jeg vil ikke rent principielt gå imod, at statskassen også kan spekulere, men jeg tror bare, at man her spekulerer forkert. I øvrigt kan jeg ikke lide, at statskassen eller staten vil frigøre sig for udgifter til sociale eller lignende formål ved at appellere til den private velgørelse; og jeg kan slet ikke lide, at man vil animere til privat velgørelse ved at sige til de velgørende mennesker og institutioner: hvis I vil være velgørende, så skal I få lov til at være det på statskassens regning, så skal I slippe billigere i skat. Jeg synes, at de, der vil være velgørende, skal være det på deres egen pengepunges bekostning, ikke på statskassens, for på statskassens bekostning, det vil reelt sige på andre skatteyderes bekostning.

Vi havde i anledning af en noksom bekendt, berømt eller berygtet, indsamling i 1956-57 nogen diskussion om det urimelige eller rimelige i, at finansministeren nægtede de firmaer, der gav store gaver for at få deres navn nævnt i en radioudsendelse, ret til at trække gavebeløbet fra som reklameudgift. Jeg finder, at finansministerens standpunkt dengang var fuldkommen rigtigt. Men hvis finansministeren mener, at hans standpunkt dengang var fuldkommen rigtigt, så har han åbenbart skiftet standpunkt, når han nu mener, at man skal have lov til skattemæssigt at profitere af sin større eller mindre hang til velgørelse.